

Cuprins

- [1 Explicație la 1 Ioan 1:9](#)
- [2 Obiecții la mărturisirea făcută o singură dată](#)
- [3 Ce să facem când am păcătuit](#)
- [4 Ascultă / Vizionează / Descarcă](#)

Explicație la 1 Ioan 1:9

1 Ioan 1:5-2:1 (BTF2015)

⁵ Acesta de fapt este mesajul pe care l-am auzit de la El și pe care vi-l relatăm, că Dumnezeu este lumină și în El nu este deloc întuneric.

⁶ Dacă spunem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu împlinim adevărul;

⁷ Dar dacă umblăm în lumină, așa cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos, Fiul său, *ne curăță de tot păcatul*.

⁸ Dacă spunem că nu avem păcat, ne înșelăm pe noi înșine și adevărul nu este în noi.

⁹ *Dacă ne mărturisim păcatele*, El este credincios și drept să ne ierte păcatele și să *ne curețe de toată nedreptatea*.

¹⁰ Dacă spunem că nu am păcătuit, îl facem mincinos și cuvântul Lui nu este în noi.

¹ *Copilașii mei*, vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți. Și *dacă cineva păcătuiește*, avem un Mijlocitor la Tatăl, pe Isus Cristos Cel drept.

Întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem în legătură

cu 1 Ioan 1:9 este următoarea: Acest verset se adresează credincioșilor sau oamenilor fără Cristos? În contextul a tot ceea ce am văzut până acum, acest pasaj nu poate fi adresat credincioșilor în Cristos, pentru că se referă la credincioși, atunci subminează întreaga Evanghelie. Dacă toate păcatele noastre trecute, prezente și viitoare au fost iertate, nu mai rămâne nimic de iertat. *Dacă am devenit neprihăniți în momentul mântuirii, atunci nu mai există nici o nedreptate de care să fim curățați*. Nu putem afirma că am fost curățați de tot păcatul, dar că și încă mai suntem în proces de curățare, amândouă în același timp. Când Isus a spălat picioarele ucenicilor, El i-a spus lui Petru în Ioan 13:10:

Ioan 13:10 (BTF2015)

¹⁰ Isus i-a spus: Cel ce este scăldat nu are nevoie să își spele decât picioarele, deoarece este în totul curat; și voi sunteți curați, dar nu toți.”

Pe baza acestui verset, mulți creștini trag concluzia în mod greșit că ei, ca și credincioși născuți din nou, sunt complet spălați și curățați într-un sens, dar că trebuie totuși să își spele „picioarele” prin a cere iertare pentru păcatele pe care încă le mai fac. O astfel de concluzie este inconsistentă cu ceea ce a făcut Isus la cruce și nu are nimic de-a face cu contextul spălării picioarelor, care era despre slujirea unii altora.

Revenind la 1 Ioan 1:9, această Scriptură a fost scrisă unei adunări de credincioși, dar a fost destinată celor care nu cred și vom vedea de ce. Vedem acest tip de adresare și în epistola către Romani, care a fost și ea scrisă în principal credincioșilor. Cu toate acestea, vedem că Romani 10:9-10 se adresează celor fără Cristos, care ar fi putut fi în biserică printre credincioși și le spune cum să fie mântuiți. Mai mult, în bisericile noastre de astăzi, predicatorii folosesc de obicei expresia „frați și surori” pentru a se adresa congregației, însă s-ar putea ca nu toți din congregație să fie adevărați frați și surori. Unii ar putea fi doar creștini cu numele în timp ce alții pot să nu-L cunoască pe Cristos deloc. În același mod, mai ales primul capitol din 1 Ioan a fost scris bisericii ca și întreagă congregație, dar avea în vedere un anumit context și o anumită problematică a zilei care se regăsea în biserică, și anume Gnosticismul.

Gnosticismul provine din cuvântul grecesc „*gnosis*”, care înseamnă cunoaștere sau înțelegere a lucrurilor. Știm din istoria bisericii că spre sfârșitul primului secol și începutul celui de-al doilea secol, proto-Gnosticismul, și în special Docetismul, și-au făcut apariția în biserică. Docetismul era doctrina că Isus Cristos nu a venit în carne, că El nu a avut un trup fizic, și ca drept urmare și suferințele Lui au fost doar aparente. Câțiva ani mai târziu, această doctrină s-a dezvoltat într-un sistem teologic cunoscut sub numele de Gnosticism. Pe la mijlocul secolului al doilea, Gnosticismul ajunsese la o formă matură și completă, iar adepții săi produceau deja propriile evanghelii și epistole, dintre care Evanghelia lui Toma și Evanghelia lui Iuda sunt câteva exemple. Ioan pare să fi anticipat această dezvoltare a Gnosticismului și amenințarea ce o prezenta pentru sănătatea bisericii, așa că a scris 1 Ioan pentru a contracara influența acestui curent.

Gnosticismul unifica dualismul grecesc cu misticismul estic. El adoptase perspectiva dualistică că tot ce este imaterial sau spiritual e bun în timp ce tot ce are o formă materială e rău. La aceasta s-a adăugat și accentul misticismului estic pe o cunoaștere spirituală secretă rezervată doar pentru puținii aleși. Gnosticii încercau să aibă părtașie cu credincioșii în biserică și în felul acesta ideile și gândurile lor s-au infiltrat în creștinism. Ei spuneau lucruri de genul următor: „E bine că ești creștin, e bine că ești familiarizat cu Isus Cristos, dar acum permite-mi să te călăuzesc spre o cunoaștere mai profundă a unor adevăruri spirituale adânci, care vor debloca în secret mai multă semnificație și scop pentru tine”. După cum am menționat deja pe scurt, două convingeri primare referitoare la Cristos și creștinism îi caracterizau pe Gnostici și acestea erau ideile care îl îngrijorau pe Ioan. În primul rând, ei nu credeau că Isus Cristos a venit în trup fizic. În al doilea rând, ei nu credeau că păcatul este real sau existent la nivel spiritual, așa că în final negau păcatul sau, mai bine zis, negau natura păcătoasă transmisă de la Adam către toți oamenii la nivel de duh. Iată cum argumentau ei că păcatul nu este real în duhul uman. Gnosticii credeau că orice fel de păcate sau poftă, fie ele păcate sexuale sau alte dependențe, apar doar în lumea fizică. Însă, aceștia considerau că ei trăiesc la un nivel spiritual, și nu unul fizic, datorită cunoașterii profunde și secrete pe care ei credeau că o posedă. Prin urmare, orice se întâmplă în domeniul fizic era mai puțin important pentru ei și era chiar considerat o fabricație a realității, o iluzie, deoarece realitatea se petrecea la nivel spiritual unde păcatul nu exista. Din acest motiv, Gnosticii credeau că Isus nu a avut un trup fizic. Ar fi fost un lucru inferior și dezonorant ca Isus să fie legat de un trup fizic, așa că Isus trebuia să fi fost pur spiritual după părerea lor.

De aceea, deschiderea necaracteristică a primei epistole a lui Ioan arată în mod clar că adresarea inițială nu a fost către credincioși, ci către Gnostici, care nu credeau că Isus a venit în trup. Nu există nici un salut către credincioși, spre deosebire de ceea ce găsim în a doua și a treia epistolă. În schimb, apostolul Ioan deschide prima sa epistolă cu o adresare directă a ereziei gravă a Gnosticilor:

1 Ioan 1:1 (BTF2015)

¹ Ceea ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și mâinile noastre au pipăit, referitor la Cuvântul vieții.

Mai târziu, în capitolul 4, Ioan menționează că oricine nu mărturisește că Isus Cristos a venit în trup nu este de la Dumnezeu și are spiritul lui Anticrist, din nou contracarând erezia Gnostică:

1 Ioan 4:1-3 (BTF2015)

¹ Preaiubiților, să nu credeți fiecare duh, ci puneți la încercare duhurile, dacă sunt din Dumnezeu, fiindcă mulți profeți falși au ieșit în lume.

² Prin aceasta să cunoașteți Duhul lui Dumnezeu. **Fiecare duh, care mărturisește că Isus Cristos a venit în carne**, este din Dumnezeu,

³ Și **fiecare duh, care nu mărturisește că Isus Cristos a venit în carne**, nu este din Dumnezeu și acesta este acel duh al Anticristului, despre care ați auzit că are să vină; și acum este deja în lume.

Ioan accentuează faptul că Isus a venit într-adevăr în trup fizic, pentru că Ioan însuși împreună cu ceilalți ucenici îl auziseră, îl văzuseră și îl atinseseră pe Isus. De ce era atât de important și vital de crezut faptul că Isus a venit în trup fizic? De ce orice duh care mărturisea opusul era numit duhul Anticristului? Dacă Isus nu ar fi avut un trup fizic, atunci El nu ar fi fost un adevărat Fiul al omului. Și dacă nu ar fi fost pe deplin om, atunci El nu s-ar fi putut identifica cu oamenii și să plătească pedeapsa păcatelor lor, iar în final, El nu ar fi fost Cristosul, sau Mesia Salvatorul. Negarea trupului fizic al lui Isus însemna același lucru cu negarea Lui Însuși ca și Cristos, ca și Mesia. Din această cauză, Ioan a numit duhul Anticristului orice duh care nu mărturisea că Isus Cristos a venit în trup. Apoi, în versetul 9 din capitolul 1, Ioan atacă a doua erezie a Gnosticismului – și anume negarea păcatului – și încearcă să îi convingă pe Gnostici să-și recunoască și să-și mărturisească păcatele, pentru ca Dumnezeu să îi ierte și să-i curățească de orice nedreptate. Abia în capitolul 2 din prima epistolă a lui Ioan vedem pentru prima dată fraza "copilașii mei", sugerând că, de la acel capitol încolo, apostolul Ioan se va adresa credincioșilor.

Acum, haideți să parcurgem fiecare verset din contextul pasajului din 1 Ioan 1:9 și să-l explicăm. 1 Ioan 1:5 spune că „Dumnezeu este lumină și în El nu este întuneric deloc”. Există doar două tărâmură sau împărății în care oamenii pot fi localizați: în LUMINĂ (cei mântuiți) sau în ÎNTUNERIC (cei pierduți). Următorul verset spune că „Dacă spunem că avem părtășie cu El și umblăm în întuneric, mințim și nu împlinim adevărul”. Gnosticii erau foarte buni în a pretinde că și ei erau mântuiți, dar, în realitate, aceștia se aflau încă în tărâmul întunericului din cauza convingerilor lor greșite. Se mințeau atât pe ei înșiși cât și pe alții fără ca macăr să fie conștienți de aceasta și nu trăiau adevărul. De aceea, în versetul 7, Ioan le spune: „Dar dacă umblăm în lumină așa cum El este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos, Fiul Său, ne curăță de tot păcatul”. Mulți creștini interpretează „umblarea în lumină” ca fiind umblarea „conform” luminii sau „după”

lumină în termeni de moralitate. Însă, acest verset nu vorbește aici despre lumină în sensul comportamentului moral și al faptelor morale, ci în ceea ce privește tărâmul în care oamenii umblă și trăiesc, sau în termeni de natura duhului lor. Nu este vorba atât de mult despre CUM umblă ei, ci UNDE umblă. Aceștia nu pot INTRA și IEȘI din lumină. Să citim câteva pasaje care explică aceste două tărâmuri:

1 Tesaloniceni 5:5 (BTF2015)

⁵ Voi toți sunteți *fi ai luminii* și fi ai zilei; nu suntem ai noapții, nici ai întunericului.

Coloseni 1:13 (BTF2015)

¹³ (El) ne-a eliberat din puterea întunericului și ne-a strămutat în împărăția Fiului său iubit.

2 Corinteni 6:14-15 (BTF2015)

¹⁴ Nu vă înjuțați în mod inegal cu cei ce nu cred; fiindcă ce părtășie are dreptatea cu fărădelegea? Și ce comuniune are lumina cu întunericul?

¹⁵ Și ce armonie este între Cristos și Belial? Sau ce parte are *cel ce crede* cu *cel ce nu crede*?

Mulți credincioși cred că lumina înseamnă cunoaștere și informații despre Lege (legea morală, sau cele Zece Porunci, mai precis), iar umblarea în lumină înseamnă că trebuie să trăiască și să umble în conformitate cu nivelul de cunoaștere și de revelație pe care îl au din Lege. Cu alte cuvinte, umblarea în lumină pentru ei înseamnă pur și simplu a trăi o viață morală. Însă, dacă înțelegem semnificația LUMINII din versetul 7 ca fiind CUM să trăim (adică comportamentul nostru), atunci noi, ca și credincioși, ar trebui să trăim în conformitate cu LUMINA în același fel în care Dumnezeu însuși trăiește în conformitate cu LUMINA, adică o trăire perfectă. Trăim noi oare pe deplin în lumină prin faptele noastre așa cum Dumnezeu trăiește în lumină, adică în sfințenie perfectă? Desigur că nu. Așadar, lumina nu se referă la comportament, ci la o natură, la un tărâm. Mai mult, dacă înțelegem umblarea în lumină în termeni de comportament și de CUM să trăim, atunci versetul 7 s-ar citi în felul următor: „Atât timp cât nu păcătuim (adică umblăm în conformitate cu lumina), sângele lui Isus ne curăță de tot păcatul”. De ce anume ne mai curăță sângele lui Isus dacă deja nu mai umblăm în păcat? Adevărul este că noi, chiar ca și credincioși autentici, mai facem încă fapte păcătoase în trupul și sufletul nostru, dar datorită naturii duhului nou, nu vom mai umbla niciodată în tărâmul întunericului. Mersul la McDonalds nu transformă o persoană într-un BigMac, așa cum nici mersul într-un garaj nu transformă o persoană într-o mașină. Sângele lui Isus ne curăță de tot păcatul în momentul când intrăm în tărâmul luminii, după cum concluzionează și versetul 7, chiar dacă încă mai facem acțiuni păcătoase după ce am fost curățați. La momentul mântuirii, sângele lui Cristos curățește atât păcatul de la nivelul duhului cât și toate faptele păcătoase făcute de noi în timp (în trecut, prezent și viitor) la nivelul sufletului și trupului. *Credincioșii nu experimentează niciodată vreun moment, în timpul zilei sau al nopții, când nu sunt curăți de orice păcat.*

Păcatul nu face nici ca părtășia sfinților cu Dumnezeu să fie ruptă. Dumnezeu nu așteaptă ca tu să îți restaurezi relația cu El după ce ai păcătuțit, pentru că ea nu se rupe niciodată. Noi gândim în felul acesta că părtășia cu Dumnezeu, Tatăl, se întrerupe atunci când păcătuim, deoarece întreaga lume din jurul nostru funcționează așa. De exemplu, ori de câte ori într-o căsnicie soții fac greșeli și se rănesc unul pe altul, aceștia nu divorțează imediat, dar acele greșeli afectează părtășia dintre cei doi și persoana responsabilă trebuie să-și ceară iertare pentru ca acea părtășie să fie restaurată. Și noi transferăm acest mod de gândire în relația noastră cu Dumnezeu și credem că Dumnezeu

este ca oamenii și așteaptă scuzele noastre înainte ca El să ne poată ierta și să aibă din nou părtășie cu noi. Dar Dumnezeu nu este ca oamenii. El a luat inițiativa de a plăti pentru păcatele noastre prin jertfa Fiului Său chiar înainte de a ne naște și a exista. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu, noi nu ieșim niciodată din părtășie cu El. Numai mintea și conștiința noastră ne spun că suntem în afara părtășiei cu El și simțim nevoia să facem ceva pentru a remedia acest lucru. Da, s-ar putea să-l înrăstăm pe Duhul Sfânt și să frustrăm harul lui Dumnezeu, după cum Efeseni 4:30 ne arată, dar El nu întrerupe niciodată părtășia Sa cu noi din această cauză.

Să presupunem pentru o clipă că într-adevăr ai ieși din părtășia cu Dumnezeu atunci când păcătuiești. Cum ar arăta oare această stare? Haideți să o definim împreună. Înseamnă aceasta că Dumnezeu este atât de supărat pe tine, încât El nu te mai ajută cu nimic până nu îți mărturisești păcatul, chiar dacă îți ceri ceva în rugăciune? Înseamnă aceasta că nu te mai poți baza pe Dumnezeu în nici un lucru și că ești pe cont propriu până nu-ți mărturisești păcatele? Nu, desigur că nu. O, ce-i mai place diavolului atunci când gândești așa și acesta este de fapt scopul său prin condamnare: să crezi că Dumnezeu este supărat pe tine din cauza păcatului tău și că nu ar trebui nici să îndrăznești să mai vorbești cu El sau să-l ceri ceva. Aceasta este o gândire complet greșită și nebiblică în Noul Testament. Acest lucru era adevărat numai în Vechiul Testament. Oamenii experimentau înfrângere și dezastre atunci când păcătuiau împotriva lui Dumnezeu. Dar aceasta se întâmpla din cauză că Isus Cristos nu plătitese încă pedeapsa pentru păcatele lor. Pentru ca israeliții să poată experimenta în mod regulat binecuvântările lui Dumnezeu, aveau și ei o cale: ei trebuiau fie să respecte întotdeauna Legea (ceea ce știm că nu puteau tot timpul), fie să aducă jertfe de animale și să ceară iertare imediat când păcătuiau. Acest lucru nu mai este adevărat în Noul Testament datorită jertfei eterne a lui Isus, care ne iartă o dată pentru totdeauna.

Așa cum am menționat anterior în alte locuri, înrăstarea Duhului Sfânt nu este același lucru cu ofensarea sau supărarea Lui. Duhul Sfânt ar fi ofensat și supărat dacă, fie nu ar exista dragoste și grijă pentru credincioși din partea Sa, fie nu ar exista jertfa de sânge pentru ispășirea celor ce au crezut. Înrăstarea se referă la o suferință și o durere cauzate de dragoste. Duhul Sfânt se înrăstează pentru că El ne iubește și suferă când vede cum ne distrugem pe noi înșine și permitem morții să se manifeste în viața noastră prin păcat.

Cuvântul „mărturisește” din 1 Ioan 1:9 este cuvântul grecesc „*Homologeō*”, care înseamnă „a spune același lucru ca și altcineva, a fi de acord cu cineva sau a recunoaște”. Prin urmare, a ne mărturisi păcatele înseamnă a spune același lucru despre păcatele noastre pe care Dumnezeu îl spune: că păcatul este real, dar că păcatele noastre au fost iertate și spălate prin sângele Domnului nostru Isus Cristos (Apocalipsa 1:5). Când realizăm că am păcătuat și că, de fapt, ne-am născut în păcat și în răzvrătire împotriva lui Dumnezeu datorită păcatului adamic, adevărata mărturisire înseamnă a fi de acord cu Cuvântul lui Dumnezeu cu privirea la soluția Lui pentru păcat și a ne exprima recunoștința față de El pentru realitatea iertării noastre în Cristos.

Pe baza acestui verset, multe biserici creștine învață că cei ce au crezut deja în Cristos trebuie să-și mărturisească păcatele în mod regulat pentru a fi iertați. Ei învață că credincioșii pot intra și ieși din părtășia cu Dumnezeu, așa cum am menționat mai devreme. Ei spun că credincioșii trebuie să mențină o contabilitate strictă a păcatelor cu Dumnezeu. Motivul acestei contabilități este ca ei să nu uite păcatele pe care le-au comis și astfel să nu fie în afara părtășiei cu Dumnezeu pentru o perioadă lungă de timp. Dacă acest verset într-adevăr vorbește despre mărturisirea păcatelor în mod regulat, atunci trebuie să se refere la toate păcatele, atât CUNOSCUTE cât și NECUNOSCUTE, deoarece versetul nu spune să mărturisim doar păcatele CUNOSCUTE și nu există nici un alt verset în Biblie care să spună aceasta. Fiecare păcat trebuie recunoscut și mărturisit, altfel pe acestui verset, suntem încă nedrepti. Nu putem selecta doar ce dorim noi să mărturisim. Nu putem să mărturisim doar păcatele pe care ni le amintim. Și după cum cu toții știm, nu este omenește posibil să mărturisim fiecare păcat din gând, cuvânt sau faptă. Putem noi oare să știm și să ne amintim întotdeauna fiecare păcat și să-l mărturisim, inclusiv păcatele de omisiune? *Dacă iertarea păcatelor depinde de mărturisirea noastră regulată a păcatelor, atunci avem o problemă serioasă de depășit, una*

imposibilă. S-ar putea să te întrebi: "Ce să fac totuși atunci când păcătuiesc? Să ignor păcatul pur și simplu și să nu îi spun niciodată lui Dumnezeu că îmi pare rău?" Nu neapărat, însă voi explica mai multe despre aceasta mai târziu.

În cele două cazuri în care vedem cuvântul „păcate” în 1 Ioan 1:9, este folosit substantivul grecesc „*Hamartia*”. Două cuvinte comune sunt traduse din greacă ca și „păcat” în Noul Testament, dar acestea au conotații diferite. Cele două cuvinte sunt *Hamartano* (un verb) și *Hamartia* (un substantiv). Amândouă cuvintele înseamnă în mod literal „a rata ținta când cineva trage cu săgeata”. Însă, verbul *Hamartano* este folosit în Biblie cu sensul de comportament păcătos care ratează ținta sfințeniei (adică „un lucru pe care îl facem din când în când”), în timp ce substantivul *Hamartia* denotă starea interioară care este în afară țintei și nu faptele. Potrivit cunoscutului profesor al Bibliei, William Vine, substantivul *Hamartia* indică „un principiu sau o sursă a acțiunii, un element lăuntric care produce fapte, un principiu sau o putere guvernantă”. Cu alte cuvinte, substantivul *Hamartia* se referă la principiul păcatului, la starea păcătoasă moștenită și transmisă de la Adam după cădere. Este interesant și important de observat că Pavel folosește unul dintre aceste două cuvinte mult mai mult decât pe celălalt. Știi care este acesta? În totalitatea epistolelor sale, Pavel folosește verbul *Hamartano* doar de 14 ori, în comparație cu o utilizare copleșitoare de 55 de ori a substantivului *Hamartia*. Aceste două cuvinte apar cel mai mult în cartea Romani, unde raportul este și mai uimitor: 6 utilizări ale verbului *Hamartano*, comparativ cu 39 de utilizări ale substantivului *Hamartia*! De cele mai multe ori, când întâlnim cuvântul „păcat” în cartea Romani, Pavel nu vorbește despre comportament păcătos, ci despre condiția de păcat. Prin întrebuintarea formei de substantiv a acestui cuvânt, Ioan (ca și Pavel) în mod clar nu se referea la comiterea unor acte păcătoase individuale în timp, pentru că altfel ar fi folosit forma verbală „*Hamartano*”. Deși a folosit pluralul substantivului *Hamartia* (care s-ar traduce păcate), Ioan se referea la natura păcatului moștenită de la Adam la nivel spiritual, împreună cu totalitatea acțiunilor păcătoase generate de acea natură la nivelul sufletului și al trupului în toate timpurile (trecut, prezent și viitor). În lumina acestui lucru, cred că acum suntem mult mai în măsură să înțelegem că 1 Ioan 1:9 nu vorbește despre mărturisirea păcatelor noastre de fiecare dată când păcătuim cu gândul sau cu fapta. Ioan vorbea despre nevoia de a recunoaște și de a mărturisi lui Dumnezeu faptul că suntem păcătoși din cauza păcatului lui Adam și de a primi iertarea totală pentru toate păcatele noastre prin lucrarea terminată a lui Isus. Cât de des trebuie să facem acest lucru? O singură dată, la mântuire. De aceea, 1 Ioan 1:9 este un verset care se aplică la mântuire și care îi încurajează pe păcătoși să recunoască și să-și mărturisească starea lor păcătoasă sau „identitatea de păcătoși”, să se nască din nou prin credința în Domnul Isus Cristos și să li se înlocuiască natura păcătoasă din Adam cu o nouă natură neprihănită și dreaptă prin Cristos. Pentru a fi pe deplin convinși că aceasta este ceea ce avea în vedere Ioan, haideti să aruncăm o privire la încă trei pasaje din Evangheliile, unde același substantiv *Hamartia* a fost folosit la plural și să analizăm semnificația acestuia în acele contexte. Primul este Matei 1:21:

Matei 1:21 (BTF2015)

²¹ Și ea va naște un Fiu și îi vei pune numele ISUS, pentru că *El va salva pe poporul Său de păcatele lor* (gr. *Hamartias*).

Cu siguranță, Isus nu și-a salvat poporul de toate acțiunile și faptele păcătoase în sensul că aceștia nu le mai fac în timp după mântuire, ci El i-a salvat de păcatele lor în sensul naturii moștenite de la Adam și al acțiunilor păcătoase care sunt generate de acea natură în toate timpurile. Luca 24:47 ilustrează același lucru în conjuncție cu pocăința; reflectă același sens de stare sau condiție:

Luca 24:47 (BTF2015)

⁴⁷ Și *pocăința și iertarea păcatelor* (gr. *Hamartias*) să fie predicate în numele Lui printre toate națiunile, începând de la Ierusalim.

Al treilea pasaj se găsește la Matei 3:5-6, unde spune în felul următor:

Matei 3:5-6 (BTF2015)

⁵ Atunci au ieșit la el (*Ioan Botezătorul*) Ierusalimul și toată Iudeea și toată regiunea de jur împrejurul Iordanului,

⁶ Și erau botezați de el în Iordan, *mărturisindu-și păcatele* (gr. *Hamartias*).

După cum s-a menționat anterior, putem destul de ușor trage concluzia că, acești oameni care veneau la Ioan Botezătorul, nu-i mărturiseau acestuia păcatele lor individuale, ci păcatele lor în sens cumulativ. Acum, revenind la 1 Ioan 1:9, doctrina eretică Gnostică nu admitea starea păcătoasă a omului. Ioan a abordat această erezie direct în primul capitol din 1 Ioan și îi îndemna pe cei atinși de curentul Gnostic să-și mărturisească starea lor de păcat și să primească iertarea completă a lui Cristos, precum și curățarea totală de toată nedreptatea lor, prin lucrarea Sa terminată de la cruce. *O dată ce credincioșii devin dreptți în momentul mântuirii, aceștia nu mai pot avea nedreptate de care să fie curățați din nou.* Numai cei care nu cred trebuie să fie curățați de orice nedreptate.

”Ce spune atunci apostolul Ioan despre comiterea noastră de păcate la nivel de suflet și trup, după ce am devenit credincioși?” Doar două versete mai târziu, în al doilea capitol al epistolei, Ioan răspunde la această întrebare în timp ce își începe adresa către credincioși:

1 Ioan 2:1 (BTF2015)

¹ Copilașii mei, vă scriu acestea, ca să nu păcătuiți (gr. *Hamartano*). Și dacă cineva păcătuiește (gr. *Hamartano*), avem un Mijlocitor la Tatăl, pe Isus Cristos Cel drept.

De data aceasta, cuvintele „păcat” și „păcate” sunt reprezentate prin verbul grecesc „*Hamartano*”. Ioan se referă acum la comiterea păcatelor de către credincioși – adică la gândurile și faptele lor păcătoase. Ce spune Ioan cu privire la aceasta? El ne reamintește că, atunci când eșuăm ca și credincioși, avem un Avocat la Tatăl – pe Isus Cristos. El este Avocatul nostrum, angajat de Însuși Tatăl, care ne reprezintă și ne apără împotriva tuturor acuzațiilor diavolului. El este cel mai bun Avocat al tuturor timpurilor și are cea mai bună apărare în favoarea noastră: sângele Său prețios care vorbește răscumpărare pentru eternitate! Datorită Domnului nostru Isus și a ceea ce a realizat El la cruce, avem iertare și rămânem dreptți înaintea lui Dumnezeu chiar și atunci când mai păcătuim. Așa după cum apostolul Pavel le-a reamintit credincioșilor din Corint, care eșuaseră de multe ori prin păcat, că ei încă erau templul Duhului Sfânt, Ioan ne reamintește nouă cine suntem în Cristos și pe Cine avem ca reprezentant al nostru la dreapta lui Dumnezeu. Apoi, în versetul 12 al aceluiași capitol 2, Ioan întărește ceea ce a spus în versetul 2:

1 Ioan 2:12 (NTR)

¹² Vă scriu, copilașilor, pentru că *păcatele vă sunt iertate* datorită numelui Său.

Ce spune el aici? El le reamintește copilașilor spirituali, care încă se mai simt condamnați, că păcatele lor sunt deja iertate datorită numelui

Său și nu din cauza mărturisirii lor.

Obiecții la mărturisirea făcută o singură dată

Unii ar putea spune: „Dar cum rămâne cu ceea ce a spus Isaia în capitolul 59 versetul 2, precum că păcatele noastre pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu, că ele ascund fața Lui de noi și că El nu ne va asculta? Nu înseamnă aceasta că ieșim din părtășia cu Dumnezeu și că trebuie să ne mărturisim păcatele pentru ca El să ne audă din nou?” Nu, nu este așa. Isaia a trăit înainte de cruce, Isus nu plătitese încă pentru păcatele sale și Isaia nu era o nouă creație în Cristos. Într-adevăr, atât în timpul său cât și de-a lungul întregii perioade vechi-testamentale, păcatele oamenilor creau un zid de despărțire între ei și Dumnezeu și Dumnezeu nu îi auzea până când aceștia nu se smereau înaintea Lui și nu aduceau jertfele de animale pentru ispășire. Însă, Cristos este jertfa noastră eternă care ne-a curățat de tot păcatul o dată pentru totdeauna. Așadar, în Noul Testament, faptele noastre păcătoase nu pun un zid de despărțire între noi și Dumnezeu. Dumnezeu nu-și mai ascunde fața de noi și El ne aude mereu indiferent de ce am greșit.

„Dar cum rămâne cu Proverbe 28:13 unde regele Solomon spune:

Proverbe 28:13 (BTF2015)

¹³ Cel ce își acoperă păcatele nu va prospera, dar *oricine le mărturisește* și se lasă de ele va primi milă. ?”

Aceași explicație ca și în cazul lui Isaia e relevantă și aici. Regele Solomon avea nevoie de îndurarea lui Dumnezeu și prosperitatea lui depindea de ascultarea sa față de Lege, pentru că el umbla în întuneric. Păcatele lui nu fuseseră încă șterse. Toți oamenii din Vechiul Testament se bazau pe mila lui Dumnezeu pentru binecuvântarea și prosperitatea lor. Până când Cristos urma să vină, Dumnezeu trecea cu vederea temporar păcatele lor când aceștia respectau Legea sau aduceau jertfele de animale. Însă, în Noul Testament, noua creație a devenit prosperitate (2 Corinteni 8:9) fără nici o condiție, datorită neprihănirii lui Cristos, iar credincioșii au fost binecuvântați cu orice fel de binecuvântare spirituală în locurile cerești (Efeseni 1:3). *Credincioșii în Cristos nu mai au păcate de acoperit sau de mărturisit, pentru că ele au fost toate șterse la cruce.*

„Dar cum rămâne cu regele David care a plâns în Psalmul 32:1-5 și în Psalmul 38:18 pentru păcatele sale și le-a mărturisit? Nu ar trebui să urmăm exemplul lui”? Haideți să citim aceste pasaje.

Psalmii 32:1-5 (BTF2015)

¹ Binecuvântat este *cel a cărui fărădelege este iertată, al cărui păcat este acoperit.*

² Binecuvântat este omul căruia DOMNUL nu îi impută nelegiuirea și în al cărui duh nu este viclenie.

³ Când tăceam, oasele mele au îmbătrânit prin răcnetul meu cât era ziua de lungă.

⁴ Căci zi și noapte mâna Ta era grea asupra mea, seva mi s-a schimbat în seceta verii.

⁵ *Atunci mi-am recunoscut păcatul în fața Ta și nu mi-am ascuns nelegiuirea. Am spus: "Voi mărturisi DOMNULUI fărădelegile mele;" și*

Tu ai iertat nelegiuirea păcatului meu.

Psalmii 38:18 (BTF2015)

¹⁸ *Îmi mărturisesc vina; păcatul meu mă frământă.*

Dacă ne uităm cu atenție la primele două versete din Psalmul 32, vom observa că regele David a profetizat prin Duhul despre timpul în care păcatele oamenilor vor fi iertate și Domnul nu le va mai atribui nelegiuirea. S-a bucurat privind înainte la zilele pe care le trăim noi acum. Însă, în timpul său, el a trebuit să-și mărturisească păcatele Domnului pentru a primi îndurare și probabil că a mărturisit mai mult în speranța că își salva fiul de la pedeapsa cu moartea. Și chiar dacă regele David și-a mărturisit păcatele de multe ori și a cerut iertare de la Dumnezeu, mărturisirea și lacrimile sale nu au fost cele care i-au ispășit păcatul. David tot a trebuit să aducă jertfe pentru păcat pentru a-și ispăși păcatele conform Legii.

În cele din urmă, „ce facem cu rugăciunea ‘Tatăl nostru’ din Luca 11:2-4 sau Matei 6:9-13, unde Isus ne spune să cerem Tatălui iertarea pentru păcatele noastre? Nu ne spune El să ne mărturisim păcatele lui Dumnezeu”? Să citim pasajul din Luca unde apare rugăciunea “Tatăl nostru”:

Luca 11: 2-4 (BTF2015)

² Și le-a spus: Când vă rugați, spuneți: Tatăl nostru care ești în cer, Sfințit fie numele Tău. Vie împărăția Ta. Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pământ.

³ Pâinea noastră de zi cu zi dă-ne-o nouă zilnic.

⁴ Și ne iartă păcatele noastre, fiindcă și noi iertăm fiecăruia îndatorat nouă. Și nu ne duce în ispită, ci scapă-ne de rău.

Dacă privim cu atenție la rugăciunea “Tatăl nostru” în lumina Evangheliei, vom putea repede să observăm că rugăciunea “Tatăl nostru” este o rugăciune a Vechiului Testament și nu una nou-testamentală. În primul rând, trebuie să realizăm că ucenicii care l-au rugat pe Isus să-i învețe cum să se roage erau evrei obișnuiți cu Legea și Tora. În al doilea rând, Isus nu murise încă pe cruce pentru a stabili un model de rugăciune conform erei noii creații și El nu putea dezvălui încă planul pe care Dumnezeu îl avea prin cruce, altfel diavolul nu l-ar fi răstignit niciodată. În acel moment în timp, Isus se afla încă în perioada Vechiului Testament. Trecerea de la Vechiul Legământ la Noul Legământ nu fusese încă făcută. De exemplu, El a spus în versetul 2 să ne rugăm ca Împărăția lui Dumnezeu să vină pe pământ. Aceasta era tângirea și rugăciunea tuturor profeților din Vechiul Testament, ca Împărăția lui Dumnezeu să vină. Acest lucru trebuia să se întâmple când va veni Mesia. La acel moment în timp, acest tip de rugăciune avea sens deoarece Împărăția nu venise încă. Însă, vedem mai târziu în Romani 14:17, precum și în alte locuri, că Isus a adus Împărăția pe pământ, mai ales după cruce, deși nu încă în manifestarea sa deplin vizibilă:

Marcu 1:14-15 (BTF2015)

¹⁴ Și după ce Ioan a fost pus în închisoare, Isus a venit în Galileea predicând evanghelia împărăției lui Dumnezeu,

¹⁵ Și, spunând: "Timpul este împlinit și *împărăția lui Dumnezeu este aproape*: pocăiți-vă și credeți evanghelia."

Luca 17:20-21 (BTF2015)

²⁰ Și fiind întrebat de farisei, *când are să vină împărăția lui Dumnezeu*, le-a răspuns și a zis: "Împărăția lui Dumnezeu nu vine la vedere;

²¹ Nici nu vor spune: lat-o aici! Sau: lat-o acolo! Căci, iată, *împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru.*"

Romani 14:17 (BTF2015)

¹⁷ Fiindcă împărăția lui Dumnezeu nu este mâncare și băutură, ci *dreptate și pace și bucurie în Duhul Sfânt.*

Apoi în Luca 11:3, Isus le-a spus ucenicilor Săi să ceară Tatălui pâinea zilnică. Însă, vedem mai târziu în Efeseni 1:3 și 2 Petru 1:3 că Dumnezeu i-a binecuvântat deja pe credincioși cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești și cu tot ce ține de viață și evlavie. La sfârșitul rugăciunii, Isus îi instruește pe ucenici să ceară Tatălui să-i elibereze de cel rău. Acest lucru avea sens înainte de cruce, pentru că toți oamenii se aflau în domeniul întunericului și sub autoritatea diavolului și aveau nevoie ca Dumnezeu să intervină și să-i ajute. Însă, mai târziu, Coloseni 1:13 spune că credincioșii au fost transferați din domeniul întunericului în Împărăția Fiului Său preaiubit. Mai mult, Efeseni 2:6 și 1:20-23 arată că credincioșii au același rang și autoritate de mâna dreaptă a Tatălui ca Isus Cristos, iar autoritatea lor în Cristos este mult mai presus de orice stăpânire, autoritate, putere și domnie. Noile creații nu trebuie să se roage pentru eliberare de cel rău, pentru că ele deja au fost eliberate de el.

În mod similar, rugăciunea pentru iertarea păcatelor condiționată de iertarea altora, era o rugăciune din Vechiul Testament. În Vechiul Testament, poporul lui Dumnezeu trebuia să aducă în mod repetat sacrificii și să-și ceară iertare de păcate. Cu toate acestea, chiar și această rugăciune din Vechiul Testament de a cere iertare pentru păcate nu era o mărturisire a păcatelor specifice individuale, ci una generală a tuturor păcatelor. Cuvântul grecesc folosit aici este din nou *Hamartia*, în forma de plural, care descrie totalitatea păcatelor din viața acelei persoane ca natură sau fapte și nu ca și acțiuni păcătoase specifice cunoscute.

După toată această învățătură cu privire la mărturisirea păcatelor, s-ar putea să te întrebi: "Ce ar trebui să fac totuși atunci când păcătuiesc? Să-mi mărturisesc păcatul lui Dumnezeu sau nu? Cum să continui să mă raportez la El?"

Ce să facem când am păcătuit

Dacă suntem sinceri cu noi înșine, de cele mai multe ori, nu ne simțim condamnați pentru fiecare păcat mic pe care l-am făcut sau pentru păcatele de care nu suntem conștienți, ca Martin Luther. De obicei, există păcate specifice pe care diavolul sau conștiința noastră ni le aduce în minte și cu care ne condamnă, comportamente și atitudini păcătoase pe care probabil le-am repetat de multe ori și pe care încă nu am reușit să le depășim. Acelea sunt momentele când simțim nevoia să-i spunem ceva lui Dumnezeu cu privire la acele păcate înainte de a putea merge mai departe. Pe de o parte, ne simțim condamnați din cauza păcatelor noastre și nevređnici să ne apropiem de Dumnezeu. Pe de altă parte, noi știm că toate păcatele noastre au fost șterse pentru totdeauna, și acest lucru creează un adevărat conflict în interiorul nostru. Acest conflict interior este alimentat și de faptul că încă trăim într-o lume căzută, în care iertarea unei persoane depinde de cealaltă

persoană care trebuie să își ceară scuze și să facă primul pas spre reconciliere. Minte noastră este programată să gândească în acest fel și să transfere prin analogie același tip de interacțiune la relația dintre Dumnezeu și noi.

Înainte de a oferi o soluție practică la acest conflict interior și la întrebarea cu privire la ce să facem atunci când păcătuim, trebuie să fim conștienți de câteva lucruri. *Orice formă de mărturisire a păcatelor și orice tip de cerere de iertare de la Dumnezeu pentru păcatele noastre nu va ierta acele păcate în acel moment în timp, nici nu ne va justifica și nici nu ne va menține justificați.* Nu ne va face mai vrednici să primim binecuvântări de la Dumnezeu sau să slujim altora și nici nu ne va menține mântuirea intactă, ca și când ea ar fi fost vreodată în pericol. Da, mântuirea sufletului și a trupului nostru este progresivă, dar mântuirea duhului nostru are loc o singură dată și durează pentru eternitate. Noi nu mărturisim un păcat lui Dumnezeu cu scopul de a fi iertați. Dumnezeu ne-a iertat deja toate păcatele noastre și ele au fost șterse pentru totdeauna. Recunoașterea înaintea lui Dumnezeu a lucrului greșit cunoscut pe care l-am făcut, și cu care conștiința noastră ne condamnă, ne va curăța doar conștiința și ne va ajuta mintea să treacă mai departe. Ne va ajuta să ne raportăm la Dumnezeu din nou cu sinceritate din toată inima. Cu alte cuvinte, ne va ajuta pe noi să ne iertăm pe noi înșine în mintea noastră, va satisface și va tempera conștiința noastră, și ne va permite să ne raportăm la Dumnezeu din nou într-un mod deschis și fără teamă. Și cu siguranță ar trebui să facem acest lucru dacă mintea și conștiința noastră ne deranjează și nu ne dă pace și nu putem trece peste asta doar prin Cuvântul lui Dumnezeu. Ar trebui să-i spunem „Îmi pare rău” lui Dumnezeu dacă există ceva specific de care ne simțim condamnați, de dragul conștiinței noastre, astfel încât ea să nu devină întinată, împietrită și insensibilă. Însă, nu ar trebui să rămânem acolo și să ne concentrăm asupra păcatului nostru prea mult timp. Trebuie să ne concentrăm imediat atenția asupra adevărului Cuvântului lui Dumnezeu cu privire la păcatele noastre și să începem să Îi mulțumim și să-L lăudăm pentru ceea ce a făcut El. Trebuie să începem să declarăm ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu spune despre noua noastră identitate în Cristos, și să nu zăbovim deloc în condamnarea acuzatorului. Aceasta face parte din curățirea conștiinței de păcate cu apa Cuvântului.

De aceea, atunci când există un păcat care ne deranjează în momentul când încercăm să avem părtășie cu Dumnezeu, modul corect de a rezolva situația sau de a mărturisi ar trebui să fie în felul următor: „Tată, îmi pare atât de rău de lucrul greșit pe care l-am făcut. Recunosc că este păcat, și că nu ar fi trebuit să îl fac ca și creație nouă în Cristos. Recunosc că m-am jucat cu moartea și că mi-am făcut rău singur, că L-am întristat pe Duhul Sfânt și că am frustrat harul Tău. Dar Îți mulțumesc că păcatul meu a fost deja înlăturat de la mine și spălat prin sângele lui Isus. Îți mulțumesc că încă sunt o nouă creație în Cristos, că dragostea Ta este necondiționată și că sunt liber de condamnare pentru totdeauna (Romani 8:1). Sunt mort față de păcat și viu pentru neprihănire (Romani 6:11). Păcatul nu mai are stăpânire asupra mea pentru că sunt sub har (Romani 6:14). Isus Cristos este neprihănirea mea (2 Corinteni 5:21). Sunt născut din Dumnezeu și biruiesc lumea (1 Ioan 5:4). Eu sunt lumina lumii și sarea pământului (Matei 5:14). Eu umblu în lumină și niciodată nu voi mai umbla în întuneric (1 Ioan 1:5-7). Am fost transferat din domeniul întunericului în împărăția Fiului Tău preaiubit (Coloseni 1:13). Îți mulțumesc, Tată, că sunt acceptat în Cel preaiubit, că sunt privilegiat și am favoare înaltă înaintea Ta (Efeseni 1:5-7)”.

Acum, s-ar putea să vă întrebați: ”Nu mă va face oare acest mod de mărturisire a păcatelor prea moale față de păcat? Nu îmi va da oare aceasta mai multă libertate la păcat?” Nu, cu siguranță nu. De fapt, este exact invers: Îți va da mai multă libertate de păcat. Nu ai observat că păcătuiești și chiar dacă nu ți se dă permisiune să păcătuiești? Pavel spune în Romani 6:2, „Cum putem, noi, care am murit față de păcat să mai continuăm să trăim în păcat?” Poți tu să faci tot ceea ce vrei și să rămâi încă salvat dacă te-ai născut din nou cu adevărat? Da, cu siguranță. Dar de ce te-ai gândi să faci răul din moment ce te-ai pocăit și ai venit de partea lui Dumnezeu? De ce ai vrea să păcătuiești din moment ce nu mai ai o natură păcătoasă? De fapt, o întrebare mai bună este următoarea: Dacă te-ai născut din nou cu adevărat și ai învățatura corectă despre cine ești în Cristos, crezi că vei putea continua să păcătuiești la nesfârșit? Nu cred. Poate Dumnezeu să facă tot

vrea? Da, desigur. Îi dă însă această libertate și putere permisiunea să păcătuiască? Niciodată. Libertatea Lui de a face ce vrea are niște limite. Ar fi putut Isus să facă tot ce vrea pe pământ? Da, desigur. Însă a păcătuie El vreodată? Nu. Poate când auzi acest mesaj pentru prima dată, s-ar putea să ai tendința de a persista în obiceiurile tale păcătoase la început, în mod special dacă ai trăit mult timp după reguli religioase și sub frica iadului sau sub frica de a-ți pierde mântuirea. S-ar putea încă să simți că te bucuri de anumite păcate și plăceri, chiar dacă duhul tău a fost complet recreat. Acest lucru se întâmplă din cauză că sentimentele și comportamentele tale sunt deviate și nu sunt complet aliniate încă cu dorințele noului tău spirit datorită unei minți nereînnoite. De fapt, *libertatea de a trăi pentru Dumnezeu fără nici o condiție și amenințare poate fi o adevărată provocare pentru mulți*. Însă, asta nu înseamnă că această perspectivă asupra mărturisirii păcatelor îți dă permisiunea să păcătuiești mai mult. Faptele tale păcătoase sau păcatele repetate reflectă doar ceea ce era deja în inima ta și care trebuie corectat și schimbat prin reînnoirea minții. Duhul tău este perfect sfânt; nu-i place să păcătuiască. Cu cât mai mult îți reînnoiești mintea cu noua ta identitate în Cristos, cu atât mai mult dorințele, plăcerile și sentimentele tale se vor schimba corespunzător și se vor alinia la noua ta identitate. Încet, dragostea lui Dumnezeu te va convinge și te va aduce înapoi de la indulgențele și comportamentele tale păcătoase. Dar de data aceasta vei fi o persoană liberă cu adevărat și vei trăi în sfințenie pentru că tu vrei acest lucru și pentru că îl iubești pe Dumnezeu cu adevărat, și nu din cauza constrângerilor și amenințărilor cu iadul.

Făcând un pas mai departe, soluția Bibliei pentru eliminarea comportamentelor păcătoase este întotdeauna de a ne reaminti nouă înșine de identitatea noastră neprihănită în Cristos. Aceasta nu este pentru a ne încuraja să păcătuim mai mult sau pentru a ne înmuia față de gravitatea păcatului și a consecințelor sale. Ci mai degrabă această reamintire are scopul de a ne concentra atenția pe Salvatorul nostru, care a plătit pentru păcatele noastre pe deplin la cruce, și de a ne încuraja să trăim în conformitate cu identitatea noii creații pe care Isus a instituit-o la cruce. Aceasta este adevărata pocăință – întoarcerea la cruce și revenirea la harul Său! Când eșuezi, adu-ți aminte că poți întotdeauna vorbi cu Dumnezeu deschis despre eșecul tău, însă fă-o cu o revelație a semnificației crucii și a victoriei de acolo. Consideră păcatele tale ca fiind deja pedepsite în trupul Său și primește într-un mod proaspăt iertarea și favoarea nemeritată pentru a putea birui păcatele tale.

Ascultă / Vizionează / Descarcă

Puteți asculta mesajele audio al acestui articol, puteți urmări mesajele video sau le puteți descărca în diferite formate (mp3 / mp4 / pdf) de pe următoarele link-uri:

[Mărturisirea păcatelor în 1 Ioan 1:9](#)

[Ce să facem când am păcătuie](#)